

Arrest

nr. 227 610 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf op grond van haar studies.

1.2. Op 9 november 2013 komt de verzoekende partij in België aan.

1.3. Tijdens de academiejaren 2013/2014 en 2014/2015 volgt de verzoekende partij de cursus "théologie pratique", waarvan zij het eindcertificaat behaalt.

1.4. Tijdens de academiejaren 2015/2016, 2016/2017 en 2017/2018 volgt de verzoekende partij een Master theologie aan de UCL.

1.5. Op 15 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar verblijf.

1.6. Op 31 oktober 2018 verstrijkt het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij.

1.7. Op 14 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat de genaamde (...)
gemachtigd was om te verblijven in België, gemachtigd tot een verblijf als student(e) (1);*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61 § 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

Overwegende dat de heer K.K.G.-C. op 09.11.2013 in België aankwam met een verblijf beperkt tot de duur van zijn studies.

Overwegende dat betrokkene vanaf het academiejaar 2013/2014 tot 2014/2015 een cursus theologie pratique heeft gevolgd aan een privé-onderwijsinstelling Lumen Vitae en ook een eindcertificaat behaalde.

Overwegende dat betrokkene in het academiejaar 2015/2016 een Master théologie volgde aan UCL en 24 van de 24 studiepunten waarvoor hij was ingeschreven behaalde. In het academiejaar behaalde hij echter 16 van de 36 studiepunten en in het academiejaar 2017/2018 behaalde hij amper 4 van de 20 studiepunten.

Overwegende dat de betrokkene niet kan beschouwd worden als een voltijds student conform art. 59 van de wet van 15/12/1980 gezien hij steeds inschrijft voor een beperkt aantal credits.

Overwegende dat betrokkene zijn resultaten duidelijk achteruit zijn gegaan sedert dat betrokkene 38 uren per week is beginnen werken als werknemer vanaf 01.04.2015 tot heden. Uit de databank van de RSZ blijkt dat de laatste tewerkstelling zo goed als voltijds is. Deze tewerkstelling heeft een negatieve invloed op zijn studieresultaten.

Overwegende dat betrokkene zijn verblijfstitel verstreken is sedert 31.10.2018.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht op gehoord te worden als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals ingeschreven in artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) is gegrond op de overweging dat verzoeker zijn studie op overdreven wijze verlengt, in toepassing van artikel 61, § 1, 1° Vw.

Verwerende partij stoelt zijn beslissing op de volgende motieven:

- Verzoeker zou niet beschouwd kunnen worden als een voltijds student conform artikel 59 Vw aangezien hij zich steeds slechts zou inschrijven voor een beperkt aantal credits;

- Verzoeker zou sinds 01.04.2015 werken als werknemer, en deze tewerkstelling zou een negatieve invloed hebben op zijn studieresultaten;

- Zijn verblijfstitel is verstreken sinds 31.10.2015;

- Ten slotte zouden, in toepassing van artikel 74/13 Vw, noch zijn gezondheidstoestand, noch zijn gezins-en familielevens een belemmering kunnen vormen om gevolg te geven aan de beslissing

Verzoeker kan zich echter geenszins vinden in deze motieven om de hieronder uiteengezette redenen.

Eerste onderdeel: Schending van artikel 74/13 en artikel 3 EVRM

(...)

Tweede onderdeel Schending van de hoorplicht

4. Het recht om gehoord te worden is een algemeen rechtsbeginsel – volledig onderdeel uitmakend van de rechtsbronnen zowel in de interne Belgische rechtsorde als in de Europese rechtsorde - dat tot doel heeft om de administratie er toe te dwingen om een tegenstrijdig debat te respecteren in de procedure tot besluitvorming van eenzijdige beslissingen (C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLASAMBI-BOLOKOL, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDER DONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, die Keure 2017, p. 161).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft namelijk gesteld dat "de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel! van het Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal! deel uitmaakt (HJUE, C-249/13, 11 december 2014, Boudjlida, § 30).

Het recht om gehoord te worden is vastgesteld in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat het recht op een behoorlijk bestuur voorziet. Paragraaf 2 van deze bepaling stelt dat het recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder inhoudt om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

5

4.1. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem voorafgaandelijk de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State heeft dit beginsel als doel om aan de betrokkene toe te laten op effectieve wijze zijn standpunt te laten gelden zodat de administratie in staat is om te oordelen met kennis van zaken (RvS 19 januari 2015, nr. 230.257).

Daarenboven stelt artikel 62, § 1 Vw uitdrukkelijk dat "[wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden'.

4.2. Volgens de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient bij het nemen van een beslissing op grond van artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet, de hoorplicht te worden gerespecteerd (zie RvS 11 januari 2018, nr. 240.393; RvV 19 januari 2015 nr. 136.556).

Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende (zie RvV 24 november 2017, nr. 195.524):

"De Raad merkt op dat de hoorplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten omdat de A-kaart van de verzoekende partij niet verlengd wordt omdat de uitoefening van een winstgevende bedrijvigheid de normale voortzetting van haar de studie verhindert, vloeit voort uit de toepassing van de artikel 61', § 1, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet en is gestoeid op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De gemachtigde diende de verzoekende partij derhalve te horen alvorens zij de bestreden beslissing nam. "

4.3. Het Hof van Justitie heeft echter wel gepreciseerd dat "schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HJUE, C-383/13, 10 september 2013, M.G. en N.R. t. Pays-Bas, § 38).

Desalniettemin onderzoekt de Raad niet of de door de vreemdeling ingeroepen elementen als zijnde elementen die hij niet heeft kunnen aanvoeren tot een andere beslissing zouden leiden als ze in rekening waren genomen, maar eist enkel dat zij van nature zijn om aan te tonen dat het resultaat anders had kunnen zijn (RvV 3 november 2015, nr. 155.959; RvV 28 juli 2016, nr. 172.360; RvV 1 april 2016, nr. 165.166).

5. Verzoeker is geenszins gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, waardoor hij geen elementen heeft kunnen laten gelden die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, en waardoor verwerende partij niet met alle relevante elementen en stukken heeft kunnen rekening houden die nuttig waren voor de beoordeling van verzoekers situatie.

Nochtans staat het vast dat de bestreden beslissing:

1. Gegrond is op het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien deze is gegrond op de overweging dat verzoeker zijn studies op overdreven wijze verlengt (in toepassing van artikel 61, § 1, 1) Vw); én
2. De belangen van verzoeker ernstig schaadt, aangezien hij zodoende wordt verhinderd om zijn studies verder te zetten.

Bijgevolg had verzoeker gehoord dienen te worden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen zodat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

5.1. Indien hij gehoord was geweest, had verzoeker namelijk alle nuttige informatie kunnen laten gelden omtrent zijn gezondheidstoestand (zie eerste onderdeel).

Aangezien verzoeker niet voorafgaandelijk verhoord werd, heeft hij verwerende partij niet kunnen informeren van zijn gezondheidstoestand, en is er zoals hierboven werd uiteengezet geen rekening mee gehouden.

Nochtans is dit overduidelijk een element dat van nature is dat verwerende partij tot een andere beslissing had kunnen komen.

5.2. Daarenboven, doordat verzoeker niet voorafgaand gehoord is geweest door verwerende partij, is de bestreden beslissing gestoeld op foutieve of onvolledige gegevens met betrekking tot verzoekers curriculum en bewerkstelling.

Zo stelt verwerende partij dat verzoeker gedurende het academiejaar 2015-2016 voor slechts 24 studiepunten was ingeschreven, voor het academiejaar 2016-2017 slechts 36, het voor het academiejaar 2017-2018 slechts 20. Volgens verwerende partij zou verzoeker derhalve niet beschouwd kunnen worden als voltijds student conform artikel 59 Vw.

Uit de bijgevoegde puntenlijst, blijkt echter dat verzoeker voor meer studiepunten was ingeschreven (stuk 3):

- academiejaar 2015-2016: 42 studiepunten
- academiejaar 2016-2017: 45 studiepunten
- academiejaar 2017-2018: 25 studiepunten.

Verzoeker heeft namelijk geen bachelor in theologie gevolgd vooraleer hij aan het masterprogramma is begonnen. Om de master in theologie te kunnen behalen, diende hij bijgevolg een aantal bijkomende vakken te volgen (de "(+) vakken" in de bijgevoegde puntenlijst).

Daarenboven voert verwerende partij aan dat verzoeker sinds 01.04.2015 tot heden 38 uren per week werkt als werknemer, ten gevolge waarvan zijn resultaten duidelijk achteruit zouden zijn gegaan.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt echter dat verzoeker slechts gedurende enkele périodes heeft gewerkt, en niet steeds voltijds (stuk 4). Ook deze bewering is bijgevolg manifest gefundeerd op incorrecte informatie.

Verder heeft verwerende partij ook helemaal geen rekening gehouden met het feit dat de masterthesis van verzoekende partij voor 16 studiepunten geldt. Verzoeker heeft zijn masterthesis niet kunnen vervullen gedurende het academiejaar 2017-2018 doordat zijn begeleider hem niet kon volgen in de richting waarin hij was uitgegaan, reden waarom hij gedurende dit academiejaar slechts 4 studiepunten heeft kunnen behalen. Ook dit is een persoonlijk element dat verzoeker had kunnen laten gelden, indien hij voorafgaandelijk gehoord was geweest.

Ten slotte heeft verzoeker ondertussen alle studiepunten behaald die hij diende te behalen voor zijn masterdiploma in theologie, met uitzondering van zijn masterthesis, die hij zal indienen in augustus van dit jaar. Met andere woorden zou verzoeker zijn masterdiploma dit jaar nog kunnen behalen, indien hij wordt toegelaten om zijn academiejaar te vervullen.

Indien verzoeker het land dient te verlaten binnen de opgestelde termijn, zal hij met andere woorden slechts enkele maanden voor het einde verhinderd worden om zijn diploma te behalen. Opnieuw is dit een persoonlijk element dat verzoeker had kunnen laten gelden om de bestreden beslissing te beïnvloeden.

Hieruit blijkt duidelijk de bestreden beslissing aldus gestoeld is op incorrecte of onvolledige informatie.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat de bestreden beslissing in strijd is met verzoekers recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals ingeschreven in artikel 62, § 1 van de wet van 15.12.1980.

5.3. Bovendien, doordat verzoeker niet voorafgaandelijk werd gehoord beschikte verwerende partij niet over alle relevante elementen en stukken om tot de bestreden beslissing te komen. Dit is manifest in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat verder ook de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOL, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDER DONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Derhalve heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden door het nemen van bestreden beslissing zonder deze op zorgvuldige wijze voor te bereiden.

5.4. Ten slotte steunt de bestreden beslissing niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen, zoals hierboven (puntje 5.2) uiteengezet. De bestreden beslissing wordt derhalve niet gedragen door rechtsgeldige motieven, zoals nochtans vereist door de materiële motiveringsplicht (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOL, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDER DONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143).

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij bij het nemen van bestreden beslissing ook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Besluit:

Het middel is in zijn geheel gegrond, en de bijlage 33bis ten aanzien van verzoeker moet dan ook vernietigd worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan

de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 61, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. De academische loopbaan van de verzoekende partij wordt weergegeven. Er wordt gepreciseerd aan welke instellingen de verzoekende partij welke studies gevolgd heeft. Daarnaast worden ook de resultaten van de verzoekende partij tijdens de verschillende schooljaren belicht. Er wordt opgemerkt dat de verzoekende partij voor de cursus théologie pratique een eindcertificaat behaalde. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekende partij een Master théologie aan de UCL volgde in het academiejaar 2015/2016 en 24 van de 24 studiepunten waarvoor zij was ingeschreven behaalde, dat zij in het academiejaar daarop 16 van de 36 studiepunten behaalde en in het academiejaar 2017/2018 amper 4 van de 20 studiepunten behaalde. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een voltijds student conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet gezien zij zich steeds inschrijft voor een beperkt aantal credits alsook dat de resultaten van de verzoekende partij duidelijk zijn achteruit gegaan sedert zij 38 uren per week is beginnen werken als werknemer vanaf 1 april 2015 tot heden, dat uit de databank van de RSZ blijkt dat de laatste tewerkstelling zo goed als voltijds is, dat deze tewerkstelling een negatieve invloed heeft op de studieresultaten. De verwerende partij wijst erop dat de verblijfstitel is verstreken sinds 31 oktober 2018 en stelt dat bij de beslissing rekening werd gehouden met de eventuele elementen in overstemming met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de banden met het thuisland te verliezen, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat haar gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor de verzoekende partij dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 61, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 61, §1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;”

2.5. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de bestreden beslissing is gestoeld op foutieve of onvolledige gegevens met betrekking tot haar curriculum en tewerkstelling. Zij wijst erop dat de verwerende partij stelt dat zij gedurende het academiejaar 2015/2016 voor slechts 24 studiepunten was ingeschreven, in het academiejaar 2016/2017 voor slechts 36 en in het academiejaar 2017/2018 voor slechts 20 en dat zij derhalve niet kan beschouwd worden als een voltijds student conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet, dat echter uit de bijgevoegde puntenlijst blijkt dat zij voor meer studiepunten ingeschreven was, met name voor het academiejaar 2015/2016 voor 42 studiepunten, voor het academiejaar 2016/2017 voor 45 studiepunten en voor het academiejaar 2017/2018 voor 25 studiepunten. De verzoekende partij licht voorts toe dat zij geen bachelor in theologie heeft gevolgd vooraleer zij aan het masterprogramma is begonnen, dat om een master te kunnen behalen, zij een aantal bijkomende vakken diende te volgen. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat zij slechts gedurende enkele periodes heeft gewerkt en niet voltijds, dat ook de bewering dat zij sinds 1 april 2015 tot heden 38 uren per week werkt als werknemer, ten gevolge waarvan haar resultaten duidelijk zouden zijn achteruitgegaan, bijgevolg manifest gefundeerd is op incorrecte informatie. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing duidelijk gestoeld is op incorrecte of onvolledige informatie. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen, zoals hierboven uiteengezet, dat de bestreden beslissing derhalve niet wordt gedragen door rechtsgeldige motieven, zoals nochtans vereist door de materiële motiveringsplicht.

2.6. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet betwist dat zij voor de academiejaren 2015/2016 en 2016/2017 niet geslaagd is en zij slechts 4 kredietpunten behaalde voor het academiejaar 2017/2018, dat zij evenmin het gegeven weerlegt dat haar studieresultaten aanzienlijk zijn achteruit gegaan sedert zij is beginnen werken, al dan niet 38u/week, noch dat zij niet als voltijds student kan worden beschouwd indien zij zich slechts voor een beperkt aantal credits inschrijft.

2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat gelet op de kritiek van de verzoekende partij zoals weergegeven onder punt 2.5. de verwerende partij niet ernstig kan laten uitschijnen in haar verweernota dat de verzoekende partij geen enkele betwisting voert over het feit dat zij niet als voltijds student kan worden beschouwd indien zij zich slechts voor een beperkt aantal credits inschrijft.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert omwille van het feit dat de verzoekende partij, rekening houdend met de resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt, waarbij zij er onder meer op wijst dat de verzoekende partij een Master théologie aan de UCL volgde in het academiejaar 2015/2016 en 24 van de 24 studiepunten waarvoor zij was ingeschreven behaalde, dat zij in het academiejaar daarop 16 van de 36 studiepunten waarvoor zij was ingeschreven behaalde en in het academiejaar 2017/2018 amper 4 van de 20 studiepunten waarvoor zij was ingeschreven behaalde zodat de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een voltijds student conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet gezien zij zich steeds inschrijft voor een beperkt aantal credits.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de bij de aanvragen tot verlenging voorgelegde puntenlijsten en een standaardformulier voor een aanvraag tot verlenging afgegeven door UCL op 15 oktober 2018, blijkt dat de verzoekende partij voor het academiejaar 2015/2016 ingeschreven was voor 42 studiepunten, waarvan zij er voor 36 slaagde, voor het academiejaar 2016/2017 voor 45 studiepunten, waarvan zij er voor 22 slaagde en voor het academiejaar 2017/2018 voor 25 studiepunten, waarvan zij er voor 4 slaagde.

De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing gestoeld is op incorrecte of onvolledige informatie.

De Raad kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet afleiden of de verwerende partij op grond van een correcte lezing van de haar voorliggende informatie betreffende de studies van de verzoekende partij, meer bepaald het aantal studiepunten waarvoor zij zich inschreef en behaalde per academiejaar, eveneens tot het oordeel zou zijn gekomen dat de verzoekende partij, rekening houdend met haar resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt. Evenmin kan de Raad uit de motieven van de bestreden beslissing afleiden of de verwerende partij enkel op grond van de overige correcte en/of niet betwiste vaststellingen eveneens tot het oordeel zou zijn gekomen dat de verzoekende partij, rekening houdend met haar resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet betwist dat zij voor de academiejaren 2015/2016 en 2016/2017 niet geslaagd is en zij slechts 4 kredietpunten behaalde voor het academiejaar 2017/2018 en dat zij evenmin het gegeven weerlegt dat haar studieresultaten aanzienlijk zijn achteruit gegaan sedert zij is beginnen werken, al dan niet 38u/week, is dan ook niet dienstig.

2.8. Bovendien stelt de Raad vast dat hoewel de verzoekende partij niet uitdrukkelijk betwist dat haar studieresultaten zijn achteruit gegaan sedert zij is beginnen werken, zij wel degelijk de vaststelling dat zij 38 uren per week is beginnen werken als werknemer vanaf 1 april 2015 tot heden 'ten gevolge' waarvan haar resultaten duidelijk achteruit zouden zijn gegaan, betwist. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het uittreksel van de databank van de RSZ waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat zij slechts gedurende enkele periodes heeft gewerkt en niet voltijds vanaf 1 april 2015 tot heden. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de bewering dat zij 38 uren per week is beginnen werken als werknemer vanaf 1 april 2015 tot heden gefundeerd is op incorrecte informatie. De Raad kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet afleiden of de verwerende partij op grond van de correcte informatie, met name dat zij enkel gedurende bepaalde periodes heeft gewerkt, eveneens tot de vaststelling zou zijn gekomen dat de tewerkstelling een negatieve invloed heeft op haar studieresultaten.

2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER